

**REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ŠIBENIKU**

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Šibeniku, u vijeću sastavljenom od sudaca ovog suda Jadranke Biga-Milutin, kao predsjednice vijeća, Sanibora Vuletin i Dalibora Dukić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Gorane Matas, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Božidara Vukušić, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, povodom optužnice ŽDO-a Šibenik br. K-DO-16/10 od 15. srpnja 2010. godine, na javnoj glavnoj raspravi, održanoj i zaključenoj dana 22. rujna 2010. godine, u nazočnosti optuženika te njegovog branitelja Branimira Zmijanović, odvjetnika iz Šibenika, kao i zamjenika ŽDO-a Šibenik Emilija Kalabrić,

p r e s u d i o j e

Opt. BOŽIDAR VUKUŠIĆ

K r i v j e

što je dana 29. prosinca 1991. godine oko 13,00 sati, u Dragišićima, tijekom oružane agresije tzv. „JNA“ i paravojnih snaga iz SR Jugoslavije te naoružanih srpskih paravojnih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. „Republike Krajine“ na Republiku Hrvatsku, kao pripadnik 3. bojne 113. brigade HV-a protivno odredbi čl. 3. st. 1. toč. 1.a Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 75. st. 2.a Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti žrtava međunarodnih sukoba (Protokol I), kojim se zabranjuje nasilje prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, dok je zapovjednik Voda za specijalne namjene pri 3. satniji 3. bojni 113. brigade HV, Nikola Rašić zvani „Zec“ obavljao razgovor sa civilom Jovanom Ergićem na okolnosti njegovih saznanja o neprijateljskim snagama, iz svog puškomitraljeza, PM reg. broja

12296. ispalio rafal od dvadesetak metaka u Jovana Ergića, od čega je ovaj na licu mjesta preminuo.

što je dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubio civilnu osobu.

Time je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH,

pa se optuženik na osnovu istog zakonskog propisa

OSUĐUJE

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 9 (DEVET) GODINA

Temeljem čl. 45. st. 1. OKZ-a RH u gore navedenu kaznu zatvora opt. Božidar Vukušić se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru Zatvora u Šibeniku i to od dana 17. svibnja 2010. godine kada je bio lišen slobode, pa nadalje.

Temeljem čl. 122. st. 4. ZKP-a troškovi ovog kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Optužnicom ŽDO-a Šibenik broj K-DO-16/10 od 15. srpnja 2010. godine tužen je opt. Božidar Vukušić, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, sve pobliže opisano u predmetnoj optužnici te izreci ove presude.

Opt. Božidar Vukušić u svojoj obrani priznaje učin predmetnog kaznenog djela kako pred istražnim sucem tako i na glavnoj raspravi, braneći se da je isto počinio po zapovijedi jednog od zapovjednika 113. brigade i to sada pok. Ante Juričev-Martinčev zv. „Boban“, te Nikole Rašić zv. „Zec“.

Kritičnog događaja da se nalazio na cesti a pokojni civil Jovan Ergić da je u tom trenutku bio u tenkovskom rovu zajedno sa Nikolom Rašić zv. „Zec“ koji ga je saslušavao, te da su od njega bili udaljeni četiri do pet metara.

Na rubu jarka da je vidio svoga vojnika Ivu Morića koji je pripadao njegovoj grupi za specijalne namjene, te da mu je Morić kazao kako je zapovijed komande ako taj civil bude lagao da ga on ubije.

Tada da je odgovorio Ivi Moriću da će on to preuzeti na sebe ukoliko je takva zapovijed, te da će on osobno istu izvršiti.

Iz predmetnog rova da je izašao Ante Juričev-Martinčev zv. „Boban“ koji je prethodno bio u društvu sa Nikolom Rašić, te ga prolazeći pored njega izvijestio da je zapovijed da se civil „likvidira ukoliko bude lagao“.

Ante Juričev-Martinčev zv. „Boban“ da je u tom trenutku otišao sa mjesta događaja saslušavati drugog civila a on da se osobno spustio do Rašića te pitao Nikolu Rašić vezano za gore navedenu zapovijed, koju da mu je Nikola Rašić također ponovio i kazao da je zapovijed iz komande brigade.

Između njega i Rašića da je došlo do dogovora da ukoliko civil bude lagao Nikola Rašić „kimne glavom“, „da mu mot“, da puca u civila i ubije ga.

Tijekom saslušanja toga civila od strane Nikole Rašić, da je osobno zaključio da civil laže, te da se u jednom trenutku Nikola Rašić zv. „Zec“ okrenuo prema njemu, dao mu znak glavom, dakle, „klimnuo glavom prema dolje“, nakon čega da je postupio sukladno naredbi i prethodnom dogovoru sa Nikolom Rašić te iz puškomitraljeza ispalio rafal od dvadesetak metaka u pravcu toga civila koji je pao na zemlju, na mjestu mrtav.

U blizini ovoga događaja na udaljenosti od oko 25 metara da su se nalazili Ivica Morić, Ivica Petrić te još jedan vojnik kojemu se ne može sjetiti imena.

Pok. civil Jovan Ergić, da je taj isti dan zajedno sa drugim civilom išao po tijelo hrvatskog vojnika u Čistu Malu, te da je razgovor sa istim dan prije obavio zapovjednik bojne Ante Buha, te njegov dozapovjednik Marijan Zorica.

Vežano za predmetni događaj da je odmah otišao u vojnu policiju, dao iskaz pravniku u vojnoj policiji koju izjavu da je i potpisao, a nakon toga da je o događaju izvijestio i civilnu policiju u Šibeniku te i njima dao iskaz u svezi predmetnog događaja.

U to vrijeme u Šibeniku načelnik policije da je bio Nikola Vukušić, a inspektor po prezimenu Šarić, kojemu je dao iskaz u njegovom uredu u PP Šibenik.

Tu noć da je i prenoćio u samici u PP Šibenik, a sutradan negdje oko podne da je odveden u zatvor u Mandalini, gdje je bio svega jedan dan, a potom pušten na slobodu i vraćen u postrojbu.

Dok se nalazio u vojsci da mu je nadimak bio „Sigma 63“, da je ranije bio na različitim ratištima a 113. brigadi da je pristupio negdje polovinom mjeseca prosinca 1991. godine. 15-ak dana prije utuženoga događaja, kada je i zadužio puškomitraljez iz kojega je pucao u pok. Jovana Ergić.

Suviše toga na glavnoj raspravi optuženik se u svojoj obrani izvinuo obitelji pok. Jovana Ergić, zamolio obitelj pokojnika da mu oprost i za to što je učinio, ističući da ga ubojstvo pok. Jovana Ergić proganja čitav život od predmetnog događaja, da zbog toga ne spava, ima nesаницe, te da se liječio na odjelima raznih bolnica u Zagrebu.

Zbog toga što je učinio da još uvijek ima noćne more.

Na glavnoj raspravi optuženik također ponavlja da je djelo počinio po zapovijedi pok. Ante Juričev-Martinčev zv. „Boban“, kao i po zapovijedi svoga nadređenog Nikole Rašić zv. „Zec“.

Dozvoljava mogućnost da je doista u trenutku pucanja u pok. Jovana Ergić kazao i psovke da mu „j... mater četničku“, ali napominje da je u tom trenutku kada je ispalio rafal prema pok. civilu već bio iscrpljen ranijim akcijama na području Dragišića i Čiste Male, da nije spavao noćima, da je u jednom trenutku vidio i mrtvo tijelo hrvatskog branitelja koje je bilo iznakaženo, što je sve na njega mučno djelovalo, te ga uzrujalo, te da je tada „gotovo nesvjesno“ prebacio puškomitraljez na rafalnu paljbu i ispalio rafal u civila sada pok. Jovana Ergić.

Vežano za iskaze svjedoka Ivica Morić i Ivica Petrić za koje tvrdi da su pripadali njegovoj grupi za posebne namjene, optuženik navodi da njihovi iskazi dani tijekom glavne rasprave kao i pred istražnim sucem nisu točni, te da jednako tako nije točno niti ono što navodi svjedok Nikola Rašić zv. „Zec“.

Na kraju obrane optuženik izražava svoje kajanje ističući da je svjestan svoje kaznene odgovornosti za ubojstvo civila pok. Jovana Ergić, te moli obitelj pokojnika da mu oprost i za ono što je učinio.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci Ante Buha, Dejan Birin, Stipe Gojević, Nikola Rašić zv. „Zec“, Mirko Veleglavac, Milica Ergić, Neven Ivas, Ante Bareša, Marko Bareša, Neven Slavica, Ivica Morić, Ivica Petrić, Mili Miloš, Radoslav Juričev Sudac, Marijo Barišić, Marijan Zorica, pročitan zapisnik o obdukciji mrtvog tijela pok. Jovana Ergić strana 180-183 spisa, pregledan foto-elaborat priložen optužnici, izvješće PU Šibensko-kninske dostavljen sudu dana 21. rujna 2010. godine, pročitan izvod iz K.E.-a za optuženika,

dok je zamjenik ŽDO-a Šibenik odustao od saslušanja predloženih svjedoka Tvrtka Pašalić i Gorana Roca, kao suvišnih dokaza za ispravno presuđenje.

Temeljem čl. 331. st. 2. ZKP-a iz spisa je izdvojen zapisnik o informativnom razgovoru obavljenom sa optuženikom u pravnoj službi Vojne policije 2135 dana 29. prosinca 1991. godine strana 164 te 13-14 spisa, kao nezakonit dokaz, te je temeljem istog članka istog Zakona izdvojen dio iskaza Marija Barišić danog pred istražnim sucem dana 04. lipnja 2010. godine, na stranici 4 istog zapisnika koji je vezan za predmetni zapisnik o informativnom razgovoru obavljenom sa opt. Božidarom Vukušić u Vojnoj policiji dana 29. prosinca 1991. godine, što je također ocijenjeno kao nezakonit dokaz, a sve vidljivo na strani 6 i 7 raspravnog zapisnika od 21. rujna 2010. godine.

Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga.

Na osnovu svih izvedenih dokaza te pravilnom ocjenom istih kako pojedinačno tako i u njihovoj ukupnosti, utvrđeno je da je opt. Božidar Vukušić počinio utuženog kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, i to na način na koji je i tužen predmetnom optužnicom.

Naime, nesporno je da je utuženog događaja oko 13,00 sati u Dragišićima, tijekom oružane agresije tzv. JNA i paravojnih snaga iz SR Jugoslavije, te naoružanih srpskih paravojnih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. Republike Krajine, na Republiku Hrvatsku, opt. Božidar Vukušić kao pripadnik 3. bojne 113. brigade HV-a postupio protivno odredbi čl. 3. st. 1. toč. 1.a Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata..., kao i protivno čl. 75. st. 2.a Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti žrtava međunarodnih sukoba, kada je u trenutku dok je zapovjednik voda za specijalne namjene pri 3. satniji 3. bojne 113. brigade HV-a Nikola Rašić zv. „Zec“ obavljao razgovor sa civilom Jovanom Ergić, iz svoga puškomitraljeza ispalio rafal od 20-ak metaka u civila Jovana Ergić, od čega je ovaj na mjestu preminuo.

Sve naprijed iznijeto priznaje opt. Božidar Vukušić braneci se da je postupao po zapovijedi komande 113. brigade, koju zapovijed da su mu prenijeli sada pok. Ante Juričev-Martinčev zv. „Boban“ kao i Nikola Rašić zv. „Zec“ koji mu je bio nadređeni zapovjednik.

Suprotno ovom dijelu obrane optuženika da je postupao po navedenoj zapovijedi, svjedok Nikola Rašić zv. „Zec“ pred istražnim sucem kao i na glavnoj raspravi jasno i decidirano iskazuje da je utuženog događaja bio zapovjednik voda za posebne namjene 113. brigade HV-a, a pok. Juričev-Martinčev Ante zv. „Boban“ da je bio zapovjednik 3. satnije 113. brigade HV-a te da su u tom trenutku bili stacionirani u mjestu Dragišići.

Tijekom mjeseca prosinca 1991. godine da su imali napad na selo Čista Mala kojom prilikom da su poginula dva pripadnika HV-a, čija tijela da nisu mogli izvući sa privremeno okupiranog područja.

Upravo stoga on osobno, pok. Juričev-Martinčev Ante zv. „Boban“ i Marijan Zorica da su razgovarali o načinu na koji bi sa okupiranog područja mogli izvući tijela poginulih hrvatskih branitelja, te da su se dogovorili da bi mogli zamoliti neke civile pravoslavne vjere da im naprave uslugu, odu na područje Čiste Male te pokušaju izvući tijela poginulih hrvatskih vojnika.

Povodom toga da su razgovarali sa zetom jednoga od civila, mještana Gaćezeza, da misli da mu je prezime bilo Vukojević, sa kojim da su oni osobno bili u dobrim odnosima, jednako kao i sa pok. Jovanom Ergić.

Zet jednog od civila i to baš toga Vukojevića u čije prezime da nije siguran, da je bio pripadnik 113. brigade.

Pok. Jovana Ergić da su i inače poznavali, odlazili kod njega kući, nosili mu hranu, te se sa istim družili, pa da je upravo zet od „toga Vukojevića“ predložio da bi bilo dobro da isti i Jovan Ergić odu po tijela poginulih hrvatskih branitelja na područje Čiste Male.

Ova dvojica civila da su tu zamisao prihvatili, te da su ih ujedno zamolili da na području Čiste Male pogledaju koliko ima tenkova, minobacača i slično, kao i da im prikupe korisne informacije.

Civili da su otišli na područje Čiste Male po poginule pripadnike HV-a i to u dva navrata, te da su se u drugom navratu vratili sa jednim tijelom poginulog branitelja.

Sa Jovanom Ergić da je po povratku on obavljao razgovor dok da je sa drugim civilom razgovor obavljao Juričev-Martinčev Ante zv. „Boban“.

Svjedok navodi da je sa pok. Jovanom Ergić otišao u jedan rov, sa sobom uzeo olovku i papir kako bi zapisao sve ono što će mu kazati Jovan Ergić, da je sjeo na jedan kamen, a pok. Jovan da je sjedio nasuprot njega.

U jednom trenutku dok su vodili razgovor, iza njegovih leđa da mu je prišao opt. Božidar Vukušić kojemu da je kazao neka se udalji, jer da ne može prisustvovati razgovoru koji vodi sa Jovanom Ergić.

Optuženik da mu nije ništa odgovorio, da misli da se isti počeo udaljavati, a kada se ponovno okrenuo prema Jovanu Ergić da nastavi razgovor, da je u tom trenutku optuženik iz puškomitraljeza bez ikakvog razloga i povoda ispalio u Jovana Ergić kratki rafal te ga na mjestu ubio.

Svjedok ističe da je bio zatečen onim što je učinio opt. Božidar Vukušić, da je bio iznenađen i jako uzrujan te da je upitao optuženika zbog čega je to učinio, a ovaj da mu je uzvratio riječima „koliko su oni naših ubili“.

Po ovom događaju Ante Juričev-Martinčev zv. „Boban“ da je pozvao Vojnu policiju koja da je odvela opt. Božidara Vukušić a naknadno da su i oni davali izjave na Vojnoj policiji.

Suglasno iskazu ovog svjedoka iskazuje i svjedok Marijan Zorica koji također ponavlja da su neposredno prije utuženog događaja, dana 28. prosinca 1991. godine bila upućena dvojica civila srpske narodnosti i to konkretno Jovan Ergić i još jedan civil iz sela Gaćezezi. da donesu mrtvo tijelo hrvatskoga vojnika.

Taj dan da tijelo nisu donijeli ali da su zato sutradan, 29. prosinca 1991. godine doista dovezli tijelo poginulog hrvatskog vojnika.

Ante Juričev-Martinčev zv. „Boban“ da mu je sugerirao da obavi razgovor sa jednim od civila a vezano za saznanja o brojnosti i naoružanju neprijatelja i njihovom položaju, dok da je sa pok. Jovanom Ergić razgovarala druga osoba.

On osobno da nije niti započeo razgovor sa civilom koji je sudjelovao u donošenju tijela poginulog hrvatskog vojnika, kada je začuo rafalnu paljbu te naknadno saznao da je ubijen Jovan Ergić, te da je to učinio opt. Božidar Vukušić.

Svjedok navodi da je u svakom slučaju ovog drugog civila sa kojim je on razgovarao htio odvesti „na sigurno“ te da ga je vozilom odvezao u selo Gaćezezi i naredio da njihov 1. vod osigura dio sela, kuću tog civila i kuću pok. Jovana Ergić, a potom da je otišao u zapovjedništvo 3. bojne u Vodicama izvijestiti zapovjednika Antu Buha.

Po dolasku u zapovjedništvo 3. bojne u Vodicama, da je tamo zatekao optuženika, da ga je osobno jako razljutilo to što je optuženik napravio, i da je došlo do sukoba između njega i opt. Božidara Vukušić, kojemu da je doslovno kazao neka se makne sa područja njihove bojne i iz okolice Šibenika jer da će ga on osobno ubiti.

Njihov sukob da je smirio zapovjednik Ante Buha.

Iskaz svjedoka Marijana Zorica potvrđuje svjedok Ante Buha navodeći da je u to vrijeme, do kraja prosinca 1991. godine obnašao dužnost zapovjednika unutar 113. brigade zaduženog za zapadni dio Županije.

Opt. Božidar Vukušić da je došao zajedno sa još šest ili sedam osoba, a svi da su poslani direktno iz glavnog stožera HV-a na ispomoć 113. brigadi.

On osobno da je opt. Božidara Vukušić i njegov vod postavio za svojevrsnu izvidnicu, te ih zadužio za prikupljanje podataka o neprijatelju na području od Rasline do Stankovaca, te da mu je opt. Božidar Vukušić osobno donosio izvješća.

Utuzenog događaja da je u njegovo zapovjedništvo u Vodicama došao opt. Božidar Vukušić, te ga izvijestio da je u Dragišićima poginuo civil Jovan Ergić.

Optuženik da mu nije ništa drugo kazao, ali da je u jednom trenutku u zapovjedništvo uletio Marijan Zorica, sav bijesan, u namjeri da se obračuna sa opt. Božidarom Vukušić, te dodaje da je Zorica u ruci držao pušku te zaprijetio optuženiku riječima „ili ti ili ja“.

Tada da je vidio da je situacija ozbiljna, pa da je iznenađen time što se događalo razdvojio Marijana Zoricu od opt. Božidara Vukušić i smirio ih.

U razgovoru sa Marijanom Zoricom da je saznao kako je optuženik ubio toga civila u Dragišićima nakon čega da je pozvao djelatnike Vojne policije koji su se nalazili u sastavu njegovog bataljuna i koji su odveli opt. Božidara Vukušić u zatvor.

Nakon uhićenja optuženika da je od Ante Jurčev-Martinčev zv. „Boban“ i Marijana Zorica primio izjave o ubojstvu civila Jovana Ergić, pa su u svezi toga događaja sada pok. „Boban“ i Marijan Zorica davali na civilnoj i vojnoj policiji izjave te izrazili sumnje da je to učinio upravo opt. Božidar Vukušić.

Prema kazivanju svjedoka Nevena Slavica koji također potvrđuje da je jedan od civila koji su doveli tijelo poginuloga vojnika sa područja Čiste Male bio Jovan Ergić, proizlazi da je Jovana Ergić po povratku sa područja Čiste Male ispitivao njegov zapovjednik Nikola Rašić zv. „Zec“, i to u jednom rovu – grudobranu.

Nikola Rašić da je od njega tražio da spriječi dolazak civila u Dragišiće s obzirom da se počela skupljati rodbina poginulog vojnika.

Dok je odlazio od Nikole Rašić i sada pok. Jovana Ergić da je vidio kako Nikola Rašić u ruci drži jedan notes i olovku, a poviše njih u blizini da su bila još dvojica hrvatskih vojnika.

Protekom deset do petnaest minuta da se ponovno vratio do zapovjednika Nikole Rašić zv. „Zec“ koji ga je obavijestio da je ubrzo gotov sa ispitivanjem civila, te da će sada krenuti, u kojem trenutku on da je krenuo natrag i leđima bio okrenut Nikoli Rašić i Jovanu Ergić.

U tom trenutku dok je čekao da dođe Nikola Rašić da je čuo rafal, a potom da je iz rova izašao njegov zapovjednik Nikola Rašić i doslovno kazao „on nije normalan“.

Tada da nije znao na koga se to odnosi, ali da je uočio da je pok. Jovan Ergić mrtav a kasnije da je čuo da ga je ubio optuženik, koji je tada imao nadimak „Sigma“.

Nikola Rašić zv. „Zec“ da mu je također kazao da je u trenutku pucanja u civila optuženik viknuo „koju p.... materinu lažeš, j.... ti mater četničku“, i ispalio rafal na civila koji je odmah pao.

Nikola Rašić da je bio sav izbezumljen kada je vidio što je optuženik napravio.

Iskaze naprijed navedenih svjedoka sud je u cijelosti ocijenio kao točne i vjerodostojne, pa iz istih nedvojbeno proizlazi da se nije radilo o bilo kakvoj zapovijedi za ubojstvo civila Jovana Ergić, niti od strane komande 113. brigade a niti od strane Nikole Rašić zv. „Zec“ odnosno od strane zapovjednika sada pok. Ante Juričev-Martinčev zv. „Boban“.

Nikola Rašić zv. „Zec“, zapovjednik specijalnog voda 113. brigade decidirano i kategorički negira bilo kakvu zapovijed za ubojstvo pok. Jovana Ergić, te isto tako negira da bi bilo kakvim konkludentnim činima, pokretom tijela, lica, očiju ili glave dao opt. Božidaru Vukušić zapovijed da ovaj puca i ubije sada pok. Jovana Ergić.

U tom pravcu svjedok Neven Slavica svojim kazivanjem potvrđuje iskaz svjedoka Nikole Rašić navodeći da je Rašić bio sav izbezumljen kada je vidio što je optuženik

napravio. iznenađen, uzrujan, što navodi i sam Rašić, pa je sasvim jasno i razvidno da se Nikola Rašić ne bi tako ponašao kada bi bilo točno ono što navodi opt. Božidar Vukušić.

Jednako tako zapovjednik 113. brigade Ante Buha u svom iskazu precizira kada navodi da mu je opt. Božidar Vukušić kazao kada je došao u zapovjedništvo da je u Dragišićima poginuo jedan civil, nakon čega dolazi do sukoba između optuženika i Marijana Zorica, kojega smiruje zapovjednik Ante Buha, i tek tada saznaje da je civil ubijen, da se radi o pok. Jovanu Ergić i da se za to ubojstvo sumnjiči opt. Božidar Vukušić.

Očito je da niti iz zapovjedništva komande 113. brigade nije bila dana nikakva zapovijed za ubojstvo civila Jovana Ergić, jer odmah potom, po saznanju o ubojstvu pok. Jovana Ergić zapovjednik Ante Buha poziva Vojnu policiju koja odvodi optuženika u zatvor, kako iskazuje svjedok Ante Buha.

Suviše toga, Marijan Zorica kako sam navodi, odmah po rafalnoj paljbi i saznanju da je ubijen Jovan Ergić drugog civila vozi kući u Gaćeleze te naređuje osiguranje kuća i sela od strane 1. voda 113. brigade, pa je doista nelogična i neuvjerljiva obrana optuženika u dijelu u kojem on tvrdi da je utuženog događaja postupao po zapovijedi jer ostaje upitno zbog čega bi se takva zapovijed o kojoj govori optuženik odnosila na jednog civila, odnosno zbog čega se ista ne bi odnosila na obojicu civila, što sve upućuje na zaključak da optuženik u tom dijelu ne govori istinu.

Za istaći je da se optuženik u svojoj obrani pred istražnim sucem poziva na svjedoka Ivicu Morić, braneći se da bi najprije Ivica Morić dobio zapovijed da ubije Jovana Ergić, pa da je on tu zapovijed preuzeo kao i odgovornost za ubojstvo civila, te se ujedno poziva i na svjedoka Ivicu Petrić, kao očevidca događaja.

Suprotno ovakvoj obrani optuženika, svjedok Ivica Morić pred istražnim sucem kao i na glavnoj raspravi navodi da on osobno nije niti bio nazočan utuženom događaju niti na mjestu gdje je ubijen civil Jovan Ergić, a da mu opt. Božidar Vukušić uopće nije bio zapovjednik, te da o događaju nema osobnih saznanja.

Suviše toga, svjedok Ivica Petrić također ističe da nema nikakvih saznanja o utuženom događaju te da je o ubojstvu pok. Jovana Ergić saznao tek naknadno, iz medija.

Dana 29. prosinca 1991. godine da uopće nije bio u Dragišićima niti je prisustvovao utuženom događaju, jer da se tada nalazio na slobodnim danima, nakon akcije od 27. prosinca 1991. godine na tom području.

Slijedom naprijed iznijetog, a imajući u vidu iskaze naprijed navedenih svjedoka, ukazuje se neosnovanom i neprihvatljivom obrana optuženika u dijelu kada optuženik tvrdi da je utuženog događaja postupao po zapovijedi bilo zapovjednika pok. Ante Juričev-Martinčev zv. „Boban“, bilo po zapovijedi svoga neposrednog zapovjednika Nikole Rašić zv. „Zec“, jer je ista u tom dijelu u cijelosti suprotna rezultatima provedenog dokaznog postupka, a po ocjeni ovog suda dana isključivo u cilju smanjenja stupnja kaznene odgovornosti optuženika za predmetno kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, ubojstvom civila Jovana Ergić.

U odnosu na iskaze ostalih svjedoka Dejana Birin, Stipe Gojević, Mirka Veleglavac, Ante i Marka Bareša, Nevena Ivas, Mili Miloša i Marija Barišić vidljivo je da se radi o svjedocima koji nemaju neposrednih saznanja o utuženom događaju s obzirom da nisu niti bili očevidci istoga, ali su naknadno iz priča pok. Ante Juričev-Martinčev zv. „Boban“ te Nikole Rašić zv. „Zec“, odnosno iz priča drugih pripadnika HV-a u kafićima i slično, saznali da je opt. Božidar Vukušić u Dragišićima ubio civila Jovana Ergić.

Svjedok Mili Miloš suviše toga navodi da je optuženik bio doveden i u Vojnu policiju, te da mu je on odredio 48-satni pritvor.

Optuženik da je iz Vojne policije odmah priveden civilnoj policiji iz razloga što Vojna policija tada nije imala tehničke niti druge mogućnosti da se provede određena kvalitativna kriminalistička obrada nad optuženikom.

U zgradi civilne policije optuženik da je bio zadržan do večernjih sati, te da ga je Vojna policija trebala ponovno preuzeti sutradan ujutro, ali da ga tada nisu našli u zgradi civilne policije u Šibeniku.

Iz izvješća PU Šibensko-kninske, PP Šibenik od 21. rujna 2010. godine vidljivo je da je opt. Božidar Vukušić doista bio priveden u PP Šibenik dana 29. prosinca 2010. godine u 15,00 sati, po djelatnicima Vojne policije.

Pregledom evidencije PP Šibenik nisu pronađeni podaci o eventualnom izuzimanju otisaka prstiju, oduzimanju vatrenog oružja, uzimanju parafinskih rukavica, niti eventualno vještačenju krvi i urina kod optuženika.

Iz foto-dokumentacije očevida priloženoga spisu te zapisnika o vanjskom pregledu i obdukciji mrtvoga tijela Ergić Jovana, strana 181 spisa, vidljivo je da su neposredni uzrok smrti bile eksplozivne povrede glave, tijela i okrajina pokojnika, koje su mogle nastati bilo granatom, pješačkim streljivom, oružjem oštih rubova, te da se radi o nasilnoj smrti.

Nesporno je, što potvrđuje sam optuženik kao i svjedok Nikola Rašić zv. „Zec“ da je optuženik u pok. Jovana Ergić ispalio rafal od 20-ak metaka iz puškomitraljeza te ga na mjestu ubio.

Slijedom svega naprijed iznijetog nedvojbeno je, a kako je i utvrđeno, da su se u ponašanju opt. Božidara Vukušić ostvarila sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH.

Optuženik bez ikakvog razloga i povoda puca u civila Jovana Ergić i to nakon što je ovaj civil dragovoljno otišao na okupirano područje Čiste Male te zajedno sa drugim civilom isporučio 113. brigadi tijelo poginulog hrvatskog vojnika.

Nedvojbeno je da se radilo o civilu sa kojim su pripadnici 113. brigade kako navodi Nikola Rašić bili u dobrim odnosima, kod istog odlazili kući, nosili mu hranu te se sa istim družili.

U trenutku kada optuženik ispaljuje rafal prema Jovanu Ergić, civil se nalazi u društvu sa Nikolom Rašić kojemu daje potrebne informacije, što potvrđuje i sam svjedok Nikola Rašić.

Pucajući u civila optuženik viče da mu „j... majku četničku“ a na pitanje Nikole Rašić zbog čega je to učinio odgovara „koliko su oni naših ubili“, pa je nedvojbeno, a kako je i utvrđeno, da je jedini motiv za ubojstvo civila Jovana Ergić u tom trenutku kod optuženika očito bila isključivo nacionalnost Jovana Ergić.

Svojim postupanjem opt. Božidar Vukušić krši odredbe Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, kao i odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti žrtava međunarodnih sukoba kojima se zabranjuje nasilje prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, pa dakako i prema civilima.

Kako je optuženik kao pripadnik 3. bojne 113. brigade HV-a, kršeći pravila međunarodnoga prava za vrijeme oružanog sukoba ubio civilnu osobu, što uostalom i sam priznaje, utvrđeno je da su se u njegovom ponašanju ostvarila sva bitna obilježja kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, za koje ga je ovaj sud i proglasio krivim te osudio na kaznu zatvora navedenu u izreci presude.

Pri odmjeravanju kazne zatvora sud je optuženiku kao otegotne okolnosti uzeo u obzir da se radi o osobi koja je do sada osuđivana u više navrata, istina za druga kaznena djela, da je pok. Jovana Ergić optuženik ubio bez ikakvog razloga i povoda, i to nakon što je ovaj isporučio 113. brigadi tijelo poginulog hrvatskog vojnika sa područja Čiste Male, a od olakotnih okolnosti da je isti nositelj Spomenice Domovinskog rata, da se tijekom glavne rasprave ispričao obitelji pok. Jovana Ergić i izrazio svoje žaljenje i kajanje zbog učina predmetnog kaznenog djela, te ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) godina, sve u uvjerenju da je ista primjerena težini počinjenog kaznenog djela i stupnju kaznene odgovornosti optuženika, te da će se istom u cijelosti ostvariti cilj i svrha kažnjavanja.

Odluka o uračunavanju pritvora temelji se na odredbi iz čl. 45. st. 1. OKZ-a RH, dok se odluka o troškovima postupka temelji na odredbi čl. 122. st. 4. ZKP-a.

U Šibeniku, 22. rujna 2010. godine.

ZAPISNIČAR

Gorana Matas, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Jadranka Biga-Milutin, v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa iste.

Žalba se podnosi pismeno u tri primjerka ovom sudu, a o istoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DN-a:

1. ŽDO Šibenik,
2. Opt. Božidar Vukušić, Zatvor u Šibeniku,
3. Branitelj Branimir Zmijanović, odvjetnik iz Šibenika,
4. Oštećenicima, po pravomoćnosti.

Suglasnost ovog prijepisa
s izvornikom ovjerava:

Ovlašteni službenik:

